

ASPECTS OF THE MAIN CHANGES TO THE LAW NO.192 / 2006 ON MEDIATION AND ORGANIZATION MEDIATION PROFESSION

Ana Daniela BOBARU
Assistant Professor Doctor
”Constantin Brâncuși” University of Târgu Jiu

ABSTRACT: The necessity of changes the mediation law is imposed because of the numerous recommendations from mediators and the legal professions with which they work together, and because the European Union exists a keen interest in the regulation of this alternative procedure to court procedures for dispute resolution, mediation, so it is imperative that the harmonization of legislation within the field. In this context the Mediation Council has submitted a legislative proposal to amend the law on mediation and mediator profession, this paper referring to the most important aspects of this legislative proposal.

KEY WORDS: legislative proposal, mediation, law, mediator, institute, Mediation Council, Constitutional Court.

I. INTRODUCERE

La nivel european, medierea reprezintă metoda alternativă de soluționare a disputelor, procedură care a fost identificată ca parte dintre cele douăsprezece pârgșii pentru stimularea creșterii și consolidarea încrederii în piața unică.

În mod esențial, în legislația unională, stimularea utilizării procedurii medierii este considerată un instrument de facilitare a accesului la justiție, care contribuie astfel la protecția drepturilor cetățenilor. În acest fel, se menține și se dezvoltă un spațiu de libertate, securitate și justiție, în cadrul căruia se asigură libera circulație a persoanelor – măsuri care sunt necesare unei bune funcționări a pieței interne. În paralel, instituțiile Uniunii Europene au înțeles că economia este susținută de IMM-uri și de aceea aceste organisme unionale doresc să sprijine companiile de dimensiuni medii și mici în vederea soluționării eventualelor dispute care apar. Fragmentarea pieței interne împiedică eforturile în direcția stimulării competitivității și creșterii. De asemenea, disponibilitatea, calitatea și informarea neuniforme în ceea ce privește metodele simple, eficiente, rapide și cu un cost redus de soluționare a litigiilor care apar în vânzarea de bunuri sau prestarea de servicii în Uniune constituie o barieră în cadrul pieței interne care subminează încrederea consumatorilor și a comercianților în procesele de cumpărare și vânzare.

Astfel, Uniunea Europeană a adoptat și își propune să adopte în continuare reglementări sectoriale prin care metodele ADR, cu precădere medierea, să fie valorificate și impulsionate, norme ce sunt privite ca un instrument de sprijin al tuturor domeniilor socio-economice.[1]

La nivel național, apariția în anul 2006, a Legii nr. 192 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, a fost salutăată, dar și criticată deoarece se considera că nu este temeinic fundamentată, fiind relativă organizarea atât a procesului de mediere, cât și a întregii profesii de mediator. De-a lungul acestor ani, prin multiplele modificări ale acestei legi s-a încercat tocmai acoperirea acestor lacune legislative, însă realitățile au demonstrat că ele nu au fost suficient de corect percepute în vederea punerii în practică, pe cale de consecință Consiliul de Mediere, organism autonom abilitat pentru a face propuneri în vederea completării și corelării legislației privind medierea, a formulat și a înaintat legislativului o propunere legislativă.

Propunerea formulată corelează procedura medierii în acord cu decizia Curții Constituționale nr. 266/2014 referitor la neconstituționalitatea unor prevederi ce privesc procedura de informare și arată necesitatea standardizării și introducerea unor norme de reglementare privind profesia, tocmai pentru o mai bună corelare și sincronizare a profesioniștilor în desfășurarea activității, cât și în încadrarea acestora într-un sistem contextual determinat de dinamica socială.[2]

II. ASPECTE PRIVIND PROPUNERILE FORMULATE PENTRU MODIFICAREA LEGII MEDIERII

Lucrarea de față evidențiază aspecte ce privesc *procedura medierii, formarea profesională a mediatorilor și organizarea profesiei de mediator*. [3]

Prin actul normativ propus se stabilește locul medierii în paralel cu sistemul judiciar românesc, ca o alternativă viabilă și convenabilă la instanțele de judecată, ridică profesia de mediator pe o nouă treaptă a calității.

Referitor la *procedura medierii*, precizăm că modificările propuse se impun ca urmare a respectării îndrumărilor formulate de Curtea Constituțională privind procedura informării asupra avantajelor medierii.

Prevederile referitoare la parcurgerea unei proceduri de informare cu privire la avantajele și beneficiile medierii pentru soluționarea conflictelor sau litigiilor, precum și inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată, ca sancțiune a neparcurgerii acestei proceduri, au fost declarate neconstituționale în sensul că s-a considerat a fi neconstituțională obligația părților de a participa la ședința de *informare* privind legea medierii, deoarece nu se justifică o procedură specială de informare asupra conținutului acestei legi, cetățenii beneficiind de prezumția de cunoaștere a legii. De asemenea, s-a considerat că sancțiunea pentru neparcurgerea acestei proceduri, respectiv inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată, este neconstituțională deoarece prin dispozițiile art. 21 din Constituție, se stipulează că nu poate fi îngădit accesul liber la justiție.

Curtea Constituțională a apreciat că o procedură prealabilă obligatorie a *informării* asupra avantajelor medierii și sancțiunea inadmisibilității acțiunii de chemare în judecată în cazul în care nu se realizează această procedură prealabilă, sunt o sarcină inoportună pusă asupra justițiabilului în condițiile în care procedura se rezumă la o simplă obligație de *informare* și nu la *încercarea efectivă* de soluționare a conflictului prin mediere.[4]

Prin urmare, dispozițiile art.2 alin.1, care prevăd ca părțile, persoane fizice sau persoane juridice să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, inclusiv, dacă este cazul, după declanșarea unui proces în fața instanțelor competente, în vederea soluționării pe această cale a conflictelor în materie civilă, de familie, precum și în alte materii, în condițiile prevăzute de lege, se modifică și vor avea următorul cuprins: *Dacă legea nu prevede altfel, părțile, persoane fizice sau juridice își pot soluționa conflictele de orice natură prin procedura medierii, chiar și după declanșarea unui proces în fața instanței de judecată.*

Consiliul de Mediere apreciază că textul de lege propus evidențiază faptul că, prin încercarea soluționării unor litigii prin mediere, ca o condiție prealabilă pentru introducerea acțiunilor la instanțele competente, se apără drepturile, libertățile și interesele legitime ale omului, nefiind atinsă substanța dreptului de acces la justiție și existând o rațiune suficientă care justifică această reglementare.

În acest sens, prevederea care arată că: Dovada participării la ședința de informare privind avantajele medierii se face printr-un certificat de informare eliberat de mediatorul care a realizat informarea. Dacă una dintre părți refuză în scris participarea la ședința de informare, nu răspunde invitației prevăzute la art. 43 alin.1 ori nu se prezintă la data fixată pentru ședința de informare, se întocmește un proces-verbal, care se depune la dosarul instanței [5], va rămâne nemodificată.

Față de reglementarea care prevede că: Instanța va respinge cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă în caz de neîndeplinire de către reclamant a obligației de a participa la ședința de informare privind medierea, anterior introducerii cererii de chemare în judecată, sau după declanșarea procesului până la termenul dat de instanță în acest scop, pentru litigiile în materiile prevăzute de art. 60¹ alin. 1 lit. a) - f). [6], s-au propus următoarele prevederi: *Judecătorul va recomanda părților să recurgă la mediere, în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, în orice fază a judecării, în litigiile care, potrivit legii, pot face obiectul procedurii de mediere, conform art. 227 alin. 2 Codul de Procedură Civilă.*

Astfel, Consiliul de Mediere opinează că încurajarea și facilitarea medierii de către judecător reprezintă un aspect al unei bune administrări a justiției și al unui management activ al cazurilor, care la rândul lui constituie un aspect pentru obținerea obiectivului principal, mai ales în cazurile în care sunt implicați bani publici, în mod nejustificat.

În completarea art.2 textul propus face câteva precizări la dispozițiile din lege privind procedura prealabilă medierii, în acest sens se propune ca: *În toate cazurile prevăzute de art. 60¹, dacă reclamantul nu face dovada încercării de soluționare prin mediere, acțiunea sa va fi respinsă ca prematur introdusă/ inadmisibilă.* Această prevedere este completată de propunerea introducerii unor noi dispoziții la art.60, astfel: *În cazurile prevăzute la art. 60¹, dacă odată cu primirea cererii de chemare în judecată, reclamantul nu a depus dovada că s-a încercat soluționarea conflictului prin mediere, instanța, odată cu comunicarea cererii de chemare în judecată, va solicita atât reclamantului, cât și pârâtului să depună dovada că au încercat soluționarea pe cale amiabilă a litigiului, dacă o astfel de încercare a avut loc.* Propunerea este completată cu următoarele precizări: *Dacă, până la data la care judecătorul fixează prin rezoluție, potrivit art. 201 alin.3 din Codul de procedură civilă, primul termen de judecată, niciuna din părți nu comunică instanței dovada prevăzută la alin. 2, instanța va solicita părților depunerea acesteia până la primul termen de judecată, De asemenea, dacă la primul termen de judecată părțile nu depun dovada că au încercat soluționarea conflictului prin mediere, instanța de judecată competentă va respinge cererea ca prematur introdusă/inadmisibilă.*

Textul de lege propus recomandă o sancțiune menită să responsabilizeze cetățenii cu privire la necesitatea și oportunitatea promovării unei acțiuni în instanță, dar și cu privire la tergiversarea soluționării cauzei, această prevedere fiind formulată în limita jurisprudenței Curții Constituționale a României – Decizia nr. 126/2000, potrivit căreia *“reglementarea exercitării unui drept procesual, inclusiv prin prevederea anumitor termene și condiții de realizare, nu are semnificația încălcării aceluși drept în cazul în care, din lipsa de diligență a părții interesate, termenele și condițiile respective nu au fost respectate”*. Achitarea părților de această obligație poate fi relevantă în ceea ce privește costurile, deoarece, atunci când își exercită discreția cu privire la costuri, instanța trebuie să ia în considerare toate circumstanțele, inclusiv comportamentul tuturor părților.[7]

Referitor la prevederea existentă la acest moment în care se precizează că: Efectuarea procedurii de informare asupra avantajelor medierii poate fi realizată de către judecător, procuror, consilier juridic, avocat, notar, caz în care aceasta se atestă în scris [8] Consiliul de Mediere a formulat următoarea propunere, astfel: *Judecătorul, procurorul, notarul public, avocatul, executorul judecătoresc, și consilierul juridic, recomandă părților, respectiv părții pe care o reprezintă, soluționarea amiabilă a litigiului, respectiv a conflictului, prin procedura medierii, potrivit legii speciale.*

Așadar, prin propunerile formulate se instituie o colaborare între mediator și profesiile juridice cu care acesta conlucrează, în vederea îndeplinirii actului de justiție. În acest sens, prin procedura medierii, se promovează și se apără drepturile, libertățile și interesele legitime ale cetățenilor, prin înlăturarea barierelor către actul de justiție, contribuind astfel la facilitarea accesului la justiție.

La nivelul ordinii juridice interne, garantarea dreptului de acces la justiție se realizează prin două texte legale: pe de o parte, art. 21 din Constituție, pe de altă parte, art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Dreptul de acces la justiție este un *drept non-absolute*, aceasta pentru că el nu are caracterul unei libertăți absolute, fiind supus anumitor limitări. Aceste limitări sunt impuse de puterea de stat, ele având scopul protejării altor interese superioare. Astfel, existența unor limitări ale dreptului de acces la justiție este implicită exercitării normale a acestuia, motiv pentru care acestea sunt recunoscute în mod unanim atât la nivelul practicii judiciare interne, cât și la cel al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Actul normativ propus conține dispoziții care reglementează eliminarea din lege a prevederilor considerate a fi o îngrădire a liberului acces la justiție, stipulând de asemenea prevederi prin care justițiabilul să încerce să-și soluționeze litigiul prin mediere, ca o condiție prealabilă introducerii acțiunilor la instanțele competente în sensul dispozițiilor art. 227 coroborat cu art. 21, art. 22 alin. 2 și art. 238 din Codul de procedură civilă.

Modificările aduse prin prezentul act normativ urmăresc realizarea și asigurarea unei relații echilibrate între procedura medierii și procedura judiciară, raportat la unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor din cadrul instanțelor de judecată așa cum au fost prevăzute prin dispozițiile Legii nr. 202/2010 cu privire la unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor din cadrul instanțelor de judecată.

De asemenea, trebuie menționat că soluționarea prin mediere a unor litigii nu împiedică partea interesată să își valorifice drepturile sau să combată susținerile adversarului și nu aduce atingere dreptului de a-și angaja avocat, părțile nu sunt obligate să ajungă la o înțelegere, ci pot

oricând, în cazul în care eșuează în încercarea de mediere, să se adreseze în mod liber și direct instanței de judecată - *procedura out-of, prin care orice parte are dreptul să renunțe la mediere în timpul desfășurării acesteia*. [9]

Propunerea legislativă aduce o serie de modificări privind *pregătirea profesională a mediatorilor*, astfel încât să se asigure sustenabilitatea și credibilitatea sistemului propus, prin creșterea nivelului pregătirii profesionale a mediatorilor.[10]

La nivel unional, orice profesie exercitată pe baza unor calificări profesionale corespunzătoare, cu titlu personal, pe propria răspundere și independent din punct de vedere profesional, oferind servicii intelectuale și conceptuale în interesul clientului se exercită, în statele membre, în conformitate cu normele unionale, sub obligația bazată pe legislația națională și reglementările stabilite, în mod autonom, în acest cadru, de către organismul profesional reprezentativ competent, care garantează și îmbunătățește gradul de profesionalism, calitatea serviciilor și confidențialitatea relațiilor cu clientul.

Legislația unională face referire la termenul de formare profesională reglementată, în acest sens legiuitorul unional arată că prin aceasta se înțelege: orice formare profesională care urmărește în special exercitarea unei anumite profesii și care constă într-un ciclu de studii completat, după caz, de o formare profesională, un stagiul profesional sau o practică profesională.

Astfel, obiectivul formării continue este ca persoanele care și-au încheiat studiile să poată urmări evoluția profesiei lor în măsura necesară pentru a putea asigura în mod permanent prestații profesionale sigure și eficiente.[11] În această privință, pregătirea și livrarea de educație și formare relevantă, corelate cu creșterea accesului la oportunitățile de dezvoltare de abilități pentru facilitarea procesului de *lifelong learning* constituie elementele cheie ale strategiei privind educația și formarea profesională de la nivelul Uniunii Europene.

La nivel național, pregătirea continuă a mediatorilor este opțională, deși legea prevede obligativitatea acesteia, acest lucru fiind determinat pe de o parte de numărul considerabil de furnizori de formare inițială și din prezența modestă a celor de formare continuă, pe de altă parte din lipsa unei prevederi care să sancționeze mediatorii pentru neefectuarea acestei obligații.

Prin urmare, mediatorii trebuie să cunoască faptul că formarea lor profesională se desfășoară într-un mod organizat, stabilit prin lege și o singură instituție este înființată în acest scop.

Formarea profesională este un proces de învățare, care implică acumularea de cunoștințe, rafinarea de competențe, concepte, reguli sau schimbarea atitudinii și a comportamentelor în vederea îmbunătățirii performanțelor mediatorilor la locul de muncă, dar și în viața de zi cu zi, în relațiile cu profesioniștii dreptului și justițiabilii.

Având în vedere faptul că, profesia de mediator s-a așezat în acest moment, din punct de vedere instituțional în rândul profesiilor liberale, trebuie avut în vedere și așezarea pregătirii profesionale în rândul profesiilor liberale, în acord cu standardele europene și cu celelalte profesii. Pe de o parte, importanța conlucrării profesionale, pe de altă parte încrederea în profesioniștii din domeniul ADR-mediere, iar în al treilea rând oportunitatea evoluției profesionale a mediatorilor care doresc o perfecționare continuă de înaltă ținută.

În acest context, textul propus completează dispozițiile referitoare la Consiliul de Mediere, astfel că art.17 va fi completat cu reglementarea privind înființarea *Institutul de Formare al Consiliului de Mediere*, instituție care vine în sprijinul consolidării rolului și importanței formării profesionale în cadrul profesiei de mediator.

Astfel, formarea continuă a mediatorilor în cadrul Institutului asigură profesiei de mediator seriozitatea instruirii într-un mod organizat, profesionist, așa cum regăsim formarea profesională la celelalte profesii cu care mediatorii conlucrează. (magistrații prin Institutul

Național al Magistraturii, notarii publici prin Institutul Notarial Român, avocații prin Institutul Național de Pregătire Profesională al Avocaților, etc.)

Prin propunerea formulată Consiliul de Mediere urmărește asigurarea unei percepții corecte în rândul profesiilor liberale, dar și în rândul justițiabililor despre gradul de profesionalism al mediatorilor, aduce beneficii societății și încurajează dezvoltarea competitivității, ceea ce asigură o creștere a credibilității mediatorilor și prin urmare o aplecare mai mare asupra promovării procedurii medierii.

Un alt element de noutate pe care îl regăsim în propunerea legislativă este cel referitor la *organizarea profesiei de mediator*.

În prezent, legea medierii stipulează că mediatorii se constituie în asociații profesionale locale și naționale, având drept scop reprezentarea intereselor profesionale și protejarea statutului lor, și pot adera la asociații profesionale internaționale în condițiile legii.[12]

În textul propus apare pentru prima dată în istoria acestei profesii noțiunea de *Corp Profesional al Mediatorilor din România* (C.P.M.R.), acesta fiind constituit din totalitatea mediatorilor autorizați din România. În acest mod de organizare profesională, în fiecare unitate administrativă teritorială a țării, se prevede înființarea prin prezenta lege a câte unei entități cu personalitate juridică proprie, Corpul Profesional al Mediatorilor Autorizați la nivel județean (C.P.M.J.), constituită din totalitatea mediatorilor care au sediul profesional principal înregistrat în județul respectiv sau în municipiul București, iar totalitatea mediatorilor autorizați din România formează al Mediatorilor din România – U.C.P.M.R.[13]

Propunerea prevede dispoziții care reglementează existența și organizarea la nivel județean a unor entități privind activitatea de mediere care nu au personalitate juridică, patrimoniu și buget propriu, care pot relaționa și care se pot angaja în colaborări cu alte instituții publice la nivel teritorial pentru punerea în practică în mod unitar a legislației în domeniul medierii, cu scopul de a dezvolta o practică unitară a furnizării serviciilor de mediere.[14]

Nevoia descentralizării activității Consiliului de Mediere reiese atât din necesitatea unei organizări eficiente la nivel de județ, pentru o administrare eficientă a activității de mediere, cât și în vederea unei relaționări coerente cu instituțiile locale (instanțe, A.N.P.C., O.P.C. etc.). În acest fel se asigură o organizare corectă instituțional atât față de profesia de mediator, dar și față de profesiile cu care profesia mediator conlucrează.

III. CONCLUZII

Propunerile legislative evidențiate aduc schimbări semnificative în domeniul medierii, atât în ceea ce privește procedura dar și în privința organizării profesiei de mediator. În acest mod schimbările preconizate așează pentru prima dată profesia de mediator într-un cadru instituțional la fel ca și celelalte profesii cu care aceasta conlucrează, oferind garanția unei profesii competitive pe piața profesiilor liberale.

BIBLIOGRAFIA:

[1] Directiva 2008/52/CE privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială, Regulamentul (UE) nr. 524/2013 privind soluționarea online a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE (Regulamentul

privind SOL în materie de consum); Directiva 2013/11/UE a Parlamentului European și al Consiliului privind soluționarea alternativă a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE (Directiva privind SAL în materie de consum), www.europa.eu, accesat la data de 11 ianuarie 2016.

[2] Prezenta lucrare este elaborată având la bază *Proiectul de modificare și completare al Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator*, adoptat de Consiliul de Mediere, www.cmediere.ro, accesat la data de 12 octombrie 2015.

[3] Idem.

[4] În data de de 07 mai 2014 Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedură civilă, precum și celor ale art. 2 alin. 1, art. 58 și art. 60¹ din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, www.ucmr.ro, accesat la data de 10 septembrie 2014.

[5] Art.2 alin. 1¹ din Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, *Legislația profesiei de mediator*, Editura Universul Juridic, București, 2015, p.22.

[6] Art.2 alin. 1² din Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, *op.cit.*, p.22.

[7] Propunerea de modificare se fundamentează de asemenea pe exemple legislative funcționale în prezent din cadrul unor state-membre ale U.E. Astfel, la 20 septembrie 2013, prin Decretul 69/2013 al „medierii obligatorii“ a reintrat în vigoare în sistemul juridic italian, motivația fiind “dispoziții urgente pentru relansarea economiei”. Legea 98 din 9 august 2013, convertește Decretul-Lege nr. 69/2013 într-un nou act normativ care reglementează și promovează utilizarea medierii în litigii civile și comerciale. Noua lege a fost adoptată cu scopul de a ușura volumul coplesitor de lucru al instanțelor italiene și, de asemenea, pentru a evita întârzieri suplimentare în procedurile judiciare, întârzieri care nu mai sunt tolerabile. În ianuarie 2002, Curtea de Apel din Londra a pronunțat o hotărâre în cazul *Dunnett vs. Railtrack* (2002) 1 WLR 2434 refuzând să acorde despăgubirile în favoarea unui justițiabil care a avut succes, pe motiv că refuzase fără justificare să participe la mediere. Jurisprudența de mai sus a fost urmată și însușită ulterior în cadrul sistemului judiciar britanic, Nota de fundamentare la *Proiectul pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006*, promovată de Uniunea Centrelor de Mediere din România, înaintat Parlamentului României în luna octombrie 2014, www.ucmr.ro, accesat la data de 10 septembrie 2014.

[8] Art.2 alin. 1³ din Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, *op.cit.*, p.22.

[9] În aprilie 2013, Parlamentul European a lansat o cerere de propuneri în vederea realizării unui studiu comparativ cu privire la implementarea directivei cadru 2008/52/CE privind medierea. Obiectivul studiului era obținerea unui feedback la nivelul statelor membre UE cu privire la experiența dobândită în urma transpunerii directivei în sistemele legislative naționale, în condițiile în care art. 5 al directivei permite statelor membre să introducă elemente obligatorii ale medierii, inclusiv sancțiuni. Astfel, a fost lansat un chestionar la nivel european în vederea stabilirii impactului legislației în vigoare actualmente în Statele Membre, cât și a eventualelor soluții legislative și a propunerilor non-legislative. Cea mai largă sferă de abordări în implementare a rezultat în țările care au depus efort în vederea atingerii unui echilibru între folosirea medierii și apelarea instanței pentru soluționarea conflictelor, obiectiv urmărit de Directivă. Studiul confirmă că singurele măsuri care s-au dovedit utile în generarea de medieri

sunt o combinație între ședințele de informare obligatorii, obligativitatea medierii în anumite categorii de cazuri și obligativitatea medierii în cazuri specifice cu posibilitatea retragerii (opt-out), Nota de fundamentare la *Proiectul pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006*, promovată de Uniunea Centrelor de Mediere din România, înaintat Parlamentului României în luna octombrie 2014, *op.cit.*

[10] Modificările propuse sunt în concordanță cu *Statutul profesiei de mediator*, adoptat prin Hot. Consiliului de Mediere nr.39/2015, publicat în M. Of. nr.570bis din 30 iulie 2015, și cu *Standardul de formare a mediatorului*, adoptat prin Hot. Consiliului de Mediere nr.12/2007, publicat în M. Of. nr.713 din 22 octombrie 2007, modificat prin Hot. Consiliului de Mediere nr.5315/2013, publicat în M. Of. nr.831 din 24 decembrie 2013.

[11] Art.22 din Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind recunoașterea calificărilor profesionale, www.europa.eu, accesat la data de 14 septembrie 2015.

[12] Art.24 din Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, *op.cit.*, p.29.

[13] Art.56 din Statutul profesiei de mediator, *op.cit.*

[14] Art.56 - Art.77 din Statutul profesiei de mediator, *op.cit.*